

Jánosy István

Csattognak a kerekek

Olykor kedveseink közül
valaki vonatra ül
búcsúval, búcsú nélkül.
A váltón csattognak a kerekek,
mind jobban szalad a berek.
Az arc ponttá zsugorul:
már nem integet.

S a vonat behúz Alagútba,
melynek másik vége nincsen.

*

Egyszer (egy másik álmom)
leszállítottak a vonatról.
Feleségem, két kicsi lányom
a vonaton maradt.
Mire elbocsátottak,
a kerekek már a váltókon csattogtak.
Lángoló gyertya-fejük
összezsugorodott.

Őket többé nem láttam,
csak egy szénkupacot.

*

Am mostan az Idő, mintha megkergült volna,
a sok vonat mintha egymásután indulna:
tűnik Tamási, Berda, Sinka, Tersánszky,
Kodolányi,
És most egyszerre: Veres, Váci, Fábry!
Ki veszi hátára tetteiket?
Ki lesz helyettük az élő lelkiismeret?
Ki vállalja sokmilliók napi gondját?
Nekünk kéne. De felnőttünk hozzája?
Árnyékukban nem maradtunk gyerekek?
Pedig nemsokára
alattunk csattognak a kerekek.